

Keravuojēms

Keravuokem sava buočiu šneka,
katra mūsa vēdou gorg kāp kuoks šaltienis,
Atsēgerkem tu senūju žuodžiu,
katrēj žemaitiūs liūb vēsomet gaivintē...
Užsēvėrkem vondēns drumulie,
palēpkem unt druobīnu,
prisėrinkem saujēs so kaupo skaniūju
agrazdū, vaišuokliu... Paveiziekem,
katras truobas blezdingas šimėta apsėrinka...
Ēkem turiou, kuriou buočē mumis liūb līdietē...
Vuo! Jau gėrdo, žuodē mūsa šnekas
tėp kāp kuokėi paukštē balsās vēsokiausēs;
vēsė krūvuo anėi dėdlė sutink, vuo anū
klausīdamis par mūsa, mūsa vakun ruodas –
kontėnė i buočē: dīdelis dākts anim, ka tabie
gīvs mums anun sudiets kraitis –
žemaitėšks žuodis savun vākun lūpuosė.

2012